

ULBS

Universitatea "Lucian Blaga" din Sibiu

Școala doctorală interdisciplinară

Domeniul de doctorat: **INGINERIE ȘI MANAGEMENT**

TEZĂ DE DOCTORAT

**AN INTEGRATED MODEL FOR THE QUALITY
ENHANCEMENT OF HIGHER EDUCATION:
A ROMANIAN APPROACH
WITH GLOBAL APPLICATIONS**

doctorand:

PETER JAMES WELLS

conducător științific:

PROF. UNIV.DR. ING. CONSTANTIN OPREAN

TABLE OF CONTENTS

Summary.....	1
Table of contents	11
List of figures and tables.....	13
List of abbreviations.....	15
CHAPTER I. INTRODUCTION.....	17
1.1. Background	17
1.2. Research Questions.....	19
1.3. Research Contribution.....	20
1.4. Overview of the Thesis.....	21
CHAPTER II. THE BACKGROUND.....	23
2.1. The University: A Dynamic Role and Place in Society.....	23
2.1.1. Vision, Mission and Strategy.....	29
2.1.2. The University in the Knowledge Society.....	32
2.1.3. The University as a Public Good.....	33
2.2. The Romanian Higher Education System.....	40
2.2.1 Typology of Romanian Higher Education (HE).....	40
2.2.2 The Structure of Romanian Higher Education Institutions (HEIs).....	43
2.3. A Historical Overview of HE in Romania.....	45
2.3.1. Post-1989 Higher Education Development and Reforms.....	48
2.4. Institutional Governance and Academic Structure.....	52
2.4.1. University Institutional Structure.....	52
2.4.2. University Institutional Management.....	53
2.4.3. Institutional Responsibility and Accountability.....	57
2.5. Academic Staff and Research.....	57
2.5.1. Employment of Academic Staff.....	58
2.5.2. Teaching Load.....	61
2.5.3. Academic Mission and Work.....	63
2.5.4. Promotion and Career Development.....	63
2.5.5. Evaluating Faculty Performance.....	64
2.6. Students and Graduates.....	65
2.6.1. Curriculum Development.....	68
2.6.2. Learning Assessment and Learning Outcomes.....	69
2.6.3. Graduates and the Labour Market.....	70
CHAPTER III. CORE ISSUES: BENCHMARKING, QUALITY ASSURANCE AND QUALITY CULTURE.....	73
3.1. The New Vision: SDG 4 and the Quality of Education.....	73
3.2. Conceptualizing Benchmarking and Quality Movement.....	75
3.2.1. Success Factors for Successful Benchmarking.....	78
3.2.2. Universities and Effective Benchmarking Exercises.....	83

3.3. Quality Assurance and the Search for a Quality Culture.....	90
3.4. The Performance Framework of Quality Assurance (QA).....	99
3.5. The Triangulation of QA, Quality Management (QM) and Total Quality Management (TQM).....	104
CHAPTER IV. QUALITY ASSESSMENT OF HIGHER EDUCATION INSTITUTIONS: A THEORETICAL MODEL (QEIM).....	112
4.1. The Anatomy of Quality Assessment.....	112
4.1.1. A Critical Assessment of QA Systems of HE in the World.....	122
4.1.2. Dissecting QA; A Critical Review.....	132
4.2. The Filter of Our Discontent: Shortcomings of Previous QAs.....	136
4.2.1. Engagement of DOs and DON'Ts.....	136
4.3. Effective Mechanisms to be put in Place: Towards a Model.....	138
4.3.1. QA and Graduate Employability.....	145
4.3.2. QA and University Ranking.....	147
4.3.2.1. International Ranking Patterns.....	150
4.3.2.2. Total Quality of the University Product.....	166
4.3.3. QA Systemic Approach.....	169
4.3.4. Individuation.....	171
4.3.5. Merging Internal QA (IQA) and External QA (EQA).....	173
4.4. IQA Procedures.....	175
4.4.1. Positioning IQA.....	176
4.4.1.1 Effects of IQA Tools on Teaching and Learning.....	178
4.4.1.2 Effects of IQA Tools on Graduate Employability.....	179
4.4.1.3 Effects of IQA Tools on Management.....	180
4.5. An Overview of the Quality Enhancement Integrated Model (QEIM).....	181
CHAPTER V. GUIDELINES FOR APPLICATION AND IMPLEMENTATION OF THE QUALITY ENHANCEMENT INTEGRATED MODEL (QEIM) AT ROMANIAN UNIVERSITIES.....	183
5.1. On the Effective Application of the QEIM.....	183
5.2. Guidelines for Effective Implementation of the QEIM.....	187
5.3. Quality Assessment/Enhancement in Romanian Universities	190
5.3.1 General Background and Legislation.....	190
5.3.2. Current challenges.....	194
5.4. University Rankings and the QEIM.....	196
CONCLUSIONS.....	205
WORKS CITED.....	213
SELECTED BIBLIOGRAPHY.....	235

Importanța rolului universității în societate a fost, în ultimele decenii, subiectul a numeroase studii, articole și cărți, toate evidențiind nevoia unor reflecții mai aprofundate în ceea ce privește rolul pe care învățământul superior îl deține în societatea zilelor noastre. În diverse forme, dar într-un singur glas, aceste reflecții au adus în prim plan rolul major pe care instituțiile de învățământ superior îl au ca generatori și deținători de cunoștințe, având obligația de a oferi fiecărei generații calificarea necesară pentru ocuparea unui loc de muncă viabil și pentru asigurarea unei evaluări și a unei analize raționale, clare și adecvate în cadrul sectoarelor majore ale vieții sociale, publice și economice. Mai mult decât atât, instituțiile de învățământ superior servesc drept organe de conducere civile și de stat în conturarea unor comunități unite și tolerante. Chiar dacă valoarea unei diplome universitare este subiectivă, importanța rolului universității trebuie înțeleasă dincolo de reformele instituționale, instrumentele și metodele de predare, modernizare, economie și diversitate.

În contextul dezvoltării durabile, crearea unui sistem de învățământ care să fie capabil să răspundă cerințelor unei abordări multidisciplinare, holistice și care contribuie la formarea de persoane calificate, responsabile din punct de vedere social, ecologic și economic, reprezintă un contract social care unește universitățile cu societatea. Totuși, această abordare necesită o redefinire constantă în contextul unei concurențe globale aflată în continuă creștere. Asigurarea unei educații de calitate este, așadar, punctul esențial pentru crearea unei dezvoltări durabile. Ca proces multidimensional, calitatea este reprezentată atât instituțional, prin imaginea universității, dinamica internă și sprijinul extern, cât și individual, prin oferirea de servicii de cea mai înaltă calitate părților implicate (studenții, angajatorii, comunitatea). În mod fundamental, asigurarea calității se referă la asigurarea că standardele sunt, în orice moment, specificate în mod clar, precum și respectate în mod constant. Pe măsură ce lumea se dezvoltă și realitățile economice se schimbă, instituțiile de învățământ superior, ca centre de transfer de cunoștințe, inovație și dezvoltare comunitară, se vor afla sub presiunea unor așteptări din ce în ce mai mari.

Problema și întrebările de cercetare

Teza actuală pornește de la premisa că asigurarea calității în învățământul superior depinde de instituirea unui sistem de evaluare a calității, a cărui scop trebuie să fie, în viziunea noastră, caracterizat de responsabilitate și îmbunătățirea calității.

Studiul nostru ține cont de o gamă largă de interpretări la care este supus procesul calitativ în învățământul superior, depinzând nu numai de modul în care părțile interesate abordează viziunea și interesele lor specifice, dar și de alți factori, inclusiv de considerația că:

- Sistemul de învățământ superior este un mediu complex, stratificat, care a luat formă în urma legăturilor create între profesori și studenți. Funcționalitate sa se bazează pe intersecția dintre contribuție, flux și producție, variabile greu de definit. Spre deosebire de producție, este neclar dacă absolventul este produsul oferit societății și pieței muncii, sau dacă studentul este clientul și /sau programul produsului.
- Calitatea depinde rareori de o singură variabilă, de obicei depinde de o asociere de indicatori folosiți pentru atingerea obiectivelor în etapele de contribuție, proces și producție. Ca atare, este exprimat în numere, cost, timp, rate, raporturi, competențe măsurate sau opinii externă favorabile.
- Calitatea este mai mult decât îndeplinirea unui standard numeric fix la un moment dat în timp, mai ales dacă accentul este pus pe contribuție și nu pe producție.
- Calitatea diferă de eficiență. Întrucât este posibil să faci lucruri greșite în mod eficient, calitatea reprezintă atingerea nivelului de calitate necesar la un cost acceptabil.
- Calitatea nu este absolută; sensul ei depinde de context, de obiectivele declarate și de rezultatele prevăzute.
- Calitatea este o țintă schimbătoare care necesită urmărire continuă pentru scopul asigurării calității: îmbunătățirea calității și responsabilizare.

Pe măsură ce masificarea în învățământul superior crește, iar studenții devin mai eterogeni, pretențiile și presiunile asupra instituțiilor de învățământ superior și asupra cursurilor furnizate devin din ce în ce mai mari.

Principalul obiectiv al tezei este acela de a aduce noi contribuții în ceea ce privește diferitele mecanisme de evaluare a calității, căutarea unei culturi a calității și procesele de îmbunătățire a calității, care pot fi aplicate în sectorul învățământului superior din România. Acest lucru va avea un impact pozitiv și în ceea ce privește îmbunătățirea rolului și a locului universității în societatea românească, prin revizuirea teoriilor și practicilor evaluării calității în instituțiile de învățământ superior din România și prin propunerea unui model integrat de

îmbunătățire a calității (QEIM), care să poată maximiza calitatea învățământului superior românesc.

Prezentarea generală a tezei

Teza este împărțită în cinci capitole, urmate de o secțiune de concluzii.

CAPITOLUL UNU reprezintă partea introductivă a tezei, cu observații preliminare cu privire la calitatea procesului de învățare și predare, precum și aspecte ale asigurării calității în învățământul superior. Acesta include atât problema de cercetare, cât și obiectivele de cercetare ale acestui studiu și prezintă contribuția adusă de modelul propus la îmbunătățirea culturii evaluative a universității românești.

CAPITOLUL DOI are la bază analiza rolului dinamic al universității în KBS, o analiză care se face prin examinarea rolului central pe care universitatea îl deține ca spațiu tradițional de învățare, predare și școlarizare, care are datoria de a forma cetățeni creativi, informați, cu un simț etic bine dezvoltat, dedicați binelui comun. Demonstrăm ca învățământul superior este atât un bun public, cât și o prioritate esențială prin intermediul căreia națiunile pot obține cunoștințe avansate. De asemenea, reflectăm serios atât asupra rolului tradițional, cât și modern al unei instituții de învățământ superior, analizându-l dintr-o perspectivă centrată pe studenți și bazată pe resurse. Argumentul referitor la dihotomia bunului public/ produsului privat, este examinat nu ca o opoziție binară, ci ca o distincție între „nuanțe de bun privat” și „nuanțe de bun public”, instituțiile de învățământ superior combinând ambele caracteristici, deși în forme și în proporții diferite. Prezentarea structurii și a caracteristicilor sistemului de învățământ superior românesc reprezintă o etapă naturală și logică în acest proces, restrângându-se către mediul și sfera cercetării noastre. O astfel de examinare ține cont de toate reformele întreprinse pentru modernizarea sistemului românesc de învățare superioară, cu o tradiție bogată care se întinde pe o perioadă de peste 350 de ani. Câteva domenii de bază aflate în centrul personalului academic, al studenților și al dezvoltării sistemelor, permit crearea unei imagini de ansamblu atât asupra situației actuale a administrării și guvernării instituțiilor de învățământ superior din România, cât și asupra relațiilor dintre părțile interesate și diversitatea obiectivelor educaționale existente. Universitatea românească este descrisă ca o entitate care oferă o temelie integrală și solidă din ce în ce mai puternică, pentru ca orice persoană să poată forma baza productivității colective și individuale a societății românești în ansamblu.

CAPITOLUL TREI, intitulat *Probleme de bază: Etalonare, asigurarea calității și cultura calității*, își propune să aducă în prim-plan mai mulți factori de succes pentru exerciții de etalonare eficiente și conceptualizează asigurarea calității în ceea ce privește cadrul său dublu de performanță (asigurarea calității interne și externe) și triangularea sa cu managementul calității și managementul total al calității. Principalele argumente sunt prezentate și dezvoltate prin analizarea problemelor de bază și a mecanismelor etalonării, asigurării calității și culturii calității. Acest nivel de examinare mai complex a solicitat o abordare mai aprofundată. Pornind de la Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă sprijinită de ONU, etalonarea este analizată ca un instrument cheie pentru îmbunătățirea performanței. Am analizat, de asemenea, factorii de succes pentru practicile de etalonare din universități și am evidențiat avantajele aduse de fiecare tip și metodologie de etalonare. Exercițiile de etalonare contribuie cu succes la îmbunătățirea performanței sistemului de învățământ superior pentru toate țările care au aceleași preocupări cu privire la performanța lor sistemică și care sunt interesate să evalueze atât punctele sistemice slabe cât și pe cele tari. Conceptualizarea etalonării ne-a determinat să definim conceptul de *cultură a consultării*, care rămâne în viziunea noastră, componenta principală a unei culturi de calitate atât în sectoarele publice, cât și în cele private. Demonstrăm că orice încercare de dezvoltare a unor culturi instituționale de calitate, care urmăresc idealuri de îmbunătățire, trebuie să ia în considerare culturile care sunt deja în vigoare, motiv pentru care conceptul de cultură de calitate nu poate avea aceeași formă și dinamică pentru fiecare organizație/ instituție, acesta oferind mai degrabă un punct de plecare comun. Plecând de la această premisă, este mai ușor de înțeles faptul că ceea ce noi numim cultură de calitate este mai mult o problemă de context decât o serie de procese și metode, prin urmare, conceptul poate fi atât un instrument analitic, cât și o metodă de revizuire a principiilor, strategiilor și practicilor instituționale, în vederea stabilirii temeliei pentru îmbunătățirile viitoare. Această abordare facilitează o mai bună înțelegere a conceptului de asigurare a calității, în ceea ce privește cadrul său dublu de performanță (asigurarea calității interne și externe) și triangularea sa cu managementul calității și managementul total al calității.

CAPITOLUL PATRU, intitulat *Evaluarea calității instituțiilor de învățământ superior: Un model teoretic*, analizează argumentele de bază cu privire la asigurarea și îmbunătățirea calității în instituțiile de învățământ superior din România și stabilește contextul propice pentru crearea modelului nostru. Acest capitol începe cu o imagine de ansamblu a mai multor sisteme de control al calității din diferite instituții ale învățământului superior din lume, sisteme care indică potențiale vulnerabilități, dezvăluind astfel mai multe zone care trebuiesc

explorate și mecanisme mai eficiente care trebuie puse în aplicare. Modelul propus (QEIM) apare în raport cu angajabilitatea absolvenților, abordarea sistemică a asigurării calității, clasificarea, individualizarea, precum și în raport cu procedurile de asigurare a calității interne și efectele acestora asupra managementului predării și învățării. Secțiunea preliminară detaliază conceptul de calitate și ține cont de gama sa largă de semnificații, interpretări și utilizări. Apoi, pornind de la unii dintre principalii factori globali care au determinat o atenție mai sporită asupra calității educației, cum ar fi cererea socială aflată în creștere; structura și extinderea sistemelor învățământului superior; trecerea către un învățământ superior determinat de cerere-ofertă și consumator; diversificarea furnizorilor din învățământul superior și creșterea concurenței, ca rezultat al globalizării și internaționalizarea învățământului superior, oferim o abordare mai solidă, formată în jurul acreditării și examinării mai multor sisteme actuale de asigurare a calității, care au mecanisme diferite, dar totodată convergente, conduse de instituții și de agenții pentru asigurarea calității.

Această abordare ne-a permis să urmărim o perspectivă triplă asupra dezvoltării evaluării calității: a) procesul de instituționalizare și gradul de evaluare a calității; b) anomaliile de tensiune și c) conflictele rezultate ca urmare a diferitelor obiective, practici și interese ale părților interesate. Întrucât accentul în acest capitol este pus pe modelul propus de noi (QEIM), mecanismele de evaluare a calității interne din cadrul universităților ar trebui analizate în afara unei perspective sistemice interdependente, motiv pentru care am optat pentru o prezentare descriptivă cu o abordare de tip integrat, care servește simultan ca o justificare și un context explicativ pentru modelul nostru. În cadrul acestei matrice, modelul integrat de îmbunătățire a calității (QEIM) apare ca o necesitate și o soluție în raport cu angajabilitatea absolvenților, abordarea mai sistemică a procedurilor de asigurare a calității, clasificarea, individualizarea, procedurile interne de asigurare a calității, precum și în ceea ce privește efectele sale asupra predării și învățării și asupra proceselor și practicilor de management. Arătăm că principala dificultate cu privire la implementarea asigurării calității într-o universitate constă în lucrul cu un volum mare de date și informații și utilizarea eficientă a acestora pentru analiza și generarea de cunoștințe. În mod ideal, pentru realizarea unei implementări reușite a unui sistem de asigurare a calității, este nevoie ca sistemele informaționale să fie strategice, prin urmare, să integreze managementul strategic, managementul proceselor, precum și sisteme de monitorizare și măsurare. Acest lucru descrie un model care funcționează, de fapt, pe baza interacțiunii dintre factorii externi și sistemul de asigurare a calității dintr-o universitate.

În CAPITOLUL CINCI, aducem noi argumente pentru a susține abordarea noastră, sugerând un cadru metodologic pentru a putea aplica și implementa modelul nostru în mod eficient. Pe baza tuturor principiilor și regulilor descrise, arătăm că modelul QEIM funcționează în mod similar cu un plan de dezvoltare de afaceri de bază, care poate fi ajustat în funcție de viziunea, valorile și misiunea fiecărei universități și care poate să fie operațional urmând principiile directe ale sistemului de asigurare a calității din România. Prin urmare, instituțiile de învățământ superior pot veni cu propriile strategii, obiective și calendare cu privire la modul de implementare a modelului QEIM și transformarea acestuia într-o strategie organică, adaptabilă atât la noile realități, cât și la tendințele internaționale emergente. Subliniem faptul că SIS al modelului QEIM se bazează pe autonomia instituțională, pentru a implementa în mod eficient un model care poate elibera, în mod realist, atât structurile de conducere, cât și structurile de guvernare de acea presiune birocratică care până în prezent a caracterizat sectorul învățământului superior românesc și reformele sale majore în sectorul calității. Două subsecțiuni ale acestui capitol clarifică avantajele modelului: pe de o parte, în cadrul provocărilor actuale în îmbunătățirea și evaluarea calității instituționale românești, iar pe de altă parte, în clasamentele care se poziționează printre factorii externi de top ai modelului nostru și contribuie la diferențierea responsabilităților de asigurare a calității, rolul actorilor săi și nivelul lor de implicare.

Teza actuală prezintă un model care armonizează sistemul informațional strategic și procesele manageriale și interne ale unei universități printr-un flux continuu de comunicare. Acest flux de informații permite modelului QEIM să monitorizeze gradul la care absolvenții obțin rezultate bune la învățare și modul prin care sistemele interne de asigurare a calității pot măsura relevanța programelor aliniate cu traiectoriile de dezvoltare naționale. Permite, de asemenea, modelului QEIM să monitorizeze și să determine relevanța cercetării și a serviciilor pentru societate, inclusiv valoarea în bani a programelor de studiu atât pentru studenți, cât și pentru societate. Modelul nostru contribuie la consolidarea capacității personalului universitar (atât al facultății, cât și al administrației) de a gestiona mediul din învățământul superior aflat într-o continuă schimbare, iar prin structura sa simplificată și eficientă, permite adoptarea unor modificări emergente (și necesare) a sistemelor sale integrate. În opinia noastră, modelul QEIM asigură guvernarea și gestionarea eficientă a unei universități, responsabilitatea acesteia, precum și impactul pe care asigurarea calității îl are asupra performanței financiare, asupra metodologiilor de predare și învățare și asupra modelelor de evaluare și înmatriculare a studenților.

Beneficiile imediate care rezultă din implementarea modelului includ:

- Optimizarea proceselor interne și de management prin intermediul sistemelor administrative;
- Îmbunătățirea fluxurilor de informații și a operațiunilor din centrul de date;
- Sarcini de externalizare;
- Reproiectarea atât a mecanismelor de dezvoltare, cât și a celor de sprijin.

Considerăm că cel mai important avantaj al modelului QEIM este potențialul său de a îmbunătăți cultura evaluativă a unei universități din România și de a stimula actorii decizionali către realizarea mai multor procese bazate pe rezultate.

Contribuții originale

Peisajul învățământului superior se schimbă rapid, iar conceptele și modelele pentru asigurarea calității se vor schimba la fel de repede. Lucrarea actuală va îmbogăți actualul corpus de cunoștințe și va adăuga un nou cadru inovator la dialogul modelelor de îmbunătățire a calității disponibile în instituțiile de învățământ superior din întreaga lume, în încercarea comună de a oferi o educație de calitate atât pentru studenți, cât și pentru comunitate. Contribuțiile originale ale acestei teze sunt:

Teoretic și conceptual

- abordarea Universității ca loc de învățare superioară în cadrul Societății Cunoașterii;
- analiza critică și sintetică a universității și a dihotomiei bunului public/ bunului privat;
- abordarea monografică a instituțiilor de învățământ superior din România, informată prin prima monografie a învățământului superior la care am participat ca și coautor în 2011;
- conceptualizarea cadrului de performanță a asigurării calității;
- definirea clară a conceptului de etalonare și a triangulării etalonare, asigurarea calității și cultura calității;
- analiza critică a evaluării calității și a asigurării calității;
- abordarea pe mai multe niveluri a sistemelor de asigurarea a calității în instituțiile de învățământ superior din întreaga lume;
- abordare pe mai multe niveluri a calității și a sustenabilității acesteia;
- evaluarea critică a deficiențelor evaluării externe a calității și a impactului acestora asupra realocării resurselor și a predării și învățării;

- identificarea necesității și utilității dezvoltării de mecanisme eficiente de asigurare a calității de către universități, care includ asigurarea internă și externă a calității de către instituțiile de învățământ superior și asigurarea calității de agențiile externe de control al calității;
- abordarea sistemică a asigurării calității;
- identificarea provocărilor actuale în încercarea de a îmbunătăți procesul de evaluare a calității în instituțiile din România;
- identificarea necesității dezvoltării unui model care să maximizeze eficiența guvernantei și managementului unei universități din România;

Metodologic și instrumental

- elaborarea modelului integrat de îmbunătățire a calității (QEIM) ca instrument dinamic care leagă sistemele de informații strategice, procesul de management, precum și procesele (și structurile) interne ale unei instituții de învățământ superior din România;
- menținerea a două aspecte de bază ale asigurării calității în modelul propus: *progresul constant* și *angajamentul conducerii*, prin care asigurarea calității funcționează ca un proces descendent;
- proiectarea unei arhitecturi cu parametri ajustabili, care ține cont de modelul nostru cu privire la tiparele de dezvoltare ale unei universități și la ritmul care o face aplicabilă oricărei instituții de învățământ public sau privat din întreaga lume.

Modelul QEIM asigură o evoluție de la asigurarea calității la evaluarea calității, prin mecanismele sale care demonstrează modul în care calitatea dintr-o universitate română este îmbunătățită continuu și nu doar menținută. Se bazează pe măsurarea proceselor interne în raport cu mai multe standarde și factori externi de măsurare a calității și permite managerilor universităților din România să-și stabilească propriile bune practici, să acorde prioritate propriilor oportunități de dezvoltare și să-și eficientizeze propriile performanțe ținând cont de așteptările părților interesate.

Prin intermediul elementelor inedite care se regăsesc în această teză de doctorat, li se vor oferi noi oportunități atât profesorilor, cât și teoreticienilor, care le pot implementa în cadrul modelelor de performanță de lungă durată, având la bază conceptul de asigurare a calității.

În ceea ce privește diseminarea rezultatelor cercetării, în cadrul programului de formare doctorală, 13 lucrări științifice și 55 de discursuri principale ținute în cadrul unor conferințe internaționale, forumuri mondiale și convenții globale, justifică cercetarea și contribuie la creșterea gradului de conștientizare în ceea ce privește importanța calității în sectorul învățământului superior.

Direcții viitoare de cercetare

Direcțiile de cercetare pe care le va deschide această teză sunt multidimensionale și cu scopuri vaste. Acestea sunt bazate pe politici și vizează diferite nivele, dar în mare parte acoperă următoarele perspective.

Direcții de dezvoltare centrate pe politici

În încercarea continuă a agențiilor pentru asigurarea calității și a părților interesate, de a oferi un învățământ superior de calitate atât studenților, cât și comunității, mai multe politici, standarde și modele de îmbunătățire a calității vor fi adoptate ca un efort colectiv pentru binele comun al învățământului superior. Această teză îmbogățește corpul actual de cunoștințe și contribuie la dialogul continuu și viitor legat de modelele de îmbunătățire a calității, disponibile pentru instituțiile de învățământ superior din întreaga lume, care se bazează pe asigurarea internă a calității instituționale. Întrucât asigurarea internă a calității instituționale va continua să fie motorul oricărui sistem național de asigurare a calității, validat și nu controlat de agenții sau organisme centrale, anticipăm că politicile și cadrele de calitate mai rafinate vor ține cont de diversitatea modelelor individuale de asigurare a calității bazate pe mecanisme recunoscute la nivel internațional.

Direcții de dezvoltare centrate pe instituții

Fiecare instituție deține responsabilitatea de a-și dezvolta propriul model unic de îmbunătățire a calității educației, model care ar trebui unit cu misiuni, valori și obiective individuale. Fiecare universitate din România, în baza modelului nostru, își poate ajusta și dezvolta propria metodologie de măsurare a indicatorilor de calitate, incluzând nu doar criteriile teoretic-conceptuale noi, ci și parametri de metodologie adiționali, care le vor permite să maximizeze sustenabilitatea mecanismelor și proceselor lor de asigurare a calității, în cadrul mediului universitar românesc. Liderii instituționali, împreună cu părțile interesate din mediul intern și

extern, își vor îmbunătăți și dezvolta sistemele și abordările de asigurare a calității, pentru a-și îndeplini obiectivele și strategiile.

Implicații practice

Necesitatea publicării unei monografii revizuite și actualizate, privind educația universitară din România, rezultă din urma studiilor și analizelor critice cuprinse în cadrul acestei teze. Factorii de decizie politică și părțile interesate din domeniul educației resimt nevoia unei evaluări riguroase a principalilor actori din sistemul educațional universitar, a legislației în continuă schimbare și a provocărilor de care se ciocnește acest sistem, în drumul său către modernizarea și consolidarea mecanismelor și structurilor de asigurare a calității.

În concluzie, această teză reafirmă necesitatea unui efort colectiv, realizat întru susținerea bunului colectiv al educației universitare, pentru a crește angajamentul părților interesate – studenții, academicienii, membri administrativi, liderii instituționali, angajatorii și factorii de decizie politică. Modelul QEIM – prezentat sub forma unei abordări noi, holistice, trebuie să fie împuternicit prin validarea de către acele organe externe care sunt esențiale în asigurarea menținerii unui proces ascendent, și care vor garanta că abordarea integrată va fi organică încă de la început, se va asigura libertate academică și autonomie instituțională, iar operațiunile din cadrul acestei abordări integrate vor fi caracterizate de un etos riguros al răspunderii, ce va reînvinga în cele din urmă sistemul educațional universitar din România.